

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **B. D.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2020, čj. OAM-512/LE-BA04-LE24-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 6. 2020, čj. 18 Az 19/2020-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je občanem Tuniské republiky. V roce 2016 vycestoval do Kataru, kde tři roky pracoval. Poté se chtěl dostat do Evropy. Z Kataru letěl do Srbska, kam přiletěl 2. 10. 2019. Na srbsko-maďarské hranici si vyhlédl kamion, v němž se ukryl. Dne 18. 12. 2019 na příjezdu z ČR zjistila hlídka německé policie, že žalobce se ukrývá ve vnitřním prostoru míchače betonu. Téhož dne německá policie předala žalobce hlídce Policie ČR. Žalobce byl zajištěn a 23. 12. 2019 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dne 29. 12. 2019 podal žádost o mezinárodní ochranu. Dne 3. 1. 2020 uvedl, že v Kataru měl trochu problémy, a tak se rozhodl odjet. Problémy má i v Tunisu. Je zadlužen a věřitel, respektive na něj napojení lidé žalobci vyhrožují. Dne 10. 1. 2020 dále uvedl, že před odchodem z Tunisu neměl žádné problémy. Pokud by si na vyhrožování stěžoval, tamní policie by mu prý stejně nepomohla.

[2] Rozhodnutím vydaným dne 28. 2. 2020 žalovaný zamítl žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou (§ 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou krajský soud zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud se prý nedostatečně zabýval jeho situací a ohrožením na životě.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Tuniská republika se ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a § 2 bod 23 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje za bezpečnou zemi původu. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (v poslední době např. usnesení ze dne 23. 9. 2020, čj. 6 Azs 209/2020-29). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.

[7] Jak NSS uvedl výše, stěžovatel uváděl jen problémy se soukromou osobou, bývalým vojákem, který mu – po tom, co opustil Tunisko – měl prostřednictvím jiných osob vyhrožovat pro neplacení dluhů. Tunisko je přitom bezpečnou zemí, která je – přes dílčí nedostatky v oblasti veřejné správy či soudnictví – schopna svým občanům zajistit ochranu ze strany státu. Během pohovoru tedy stěžovatel neuvedl důvody, které by zpochybnil, že v jeho případě lze pochybovat o Tunisku jakožto bezpečné zemi původu (k podobné situaci srov. např. usnesení ze dne 30. 9. 2020, čj. 9 Azs 185/2020-30). Třeba poznamenat, že v předcházejícím řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatel uváděl, že se do Tuniska může vrátit, avšak nechce tak učinit kvůli tamní ekonomické situaci.

[8] Kasační stížnost proto svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s. Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci, kterého stěžovatel ustanovil krajský soud, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Částka 3 400 Kč bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu